

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **J. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Nečasem
sídlem Malinovského nám. 603/4, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č. j. KUZL 20787/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o přezkum zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zahradního domku z důvodu nesouhlasného stanoviska

vodoprávního úřadu. Žalobce současně s napadeným rozhodnutím brojil i proti části opatření obecné povahy, jímž vodoprávní úřad stanovil pásmo hygienické ochrany, v němž bylo zakázáno umísťování staveb vyjma těch souvisejících s jímáním a čerpáním vody (řízení vedeno pod sp. zn. 64 A 3/2021).

2. Městský úřad Staré Město, odbor stavebního úřadu a územního plánu, rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020, č. j. MeUSM/05591/2020, sp. zn. SÚ/03429/2019/Ho, zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zahradního domku umístěného na pozemku parc. č. X (orná půda) v katastrálním území X. Důvodem zamítnutí žádosti byl rozpor stavby s podmínkami ochranného pásma stanoveného v rozhodnutí Okresního národního výboru v Uherském Hradišti ze dne 27. 12. 1989, č. j. Vod. 2077/89, o stanovení pásma hygienické ochrany.
3. K odvolání žalobce Krajský úřad Zlínského kraje napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V rámci odvolacího řízení bylo podle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nesouhlasné závazné stanovisko vodoprávního úřadu potvrzeno stanoviskem nadřízeného orgánu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce uvedl, že jediným důvodem nepovolení stavby jsou závazná stanoviska opírající se o vymezení pásma hygienické ochrany v území starých více než 30 let. Stavba zahradního domku přitom svou povahou, účelem i provedením vyhovuje zájmům chráněným jinými dotčenými orgány státní správy i stavebním zákonem. Namítl, že závazná stanoviska jsou nezákonná, což činí nezákonným i napadené rozhodnutí, neboť předmětná stavba není v rozporu s účelem předmětného ochranného pásma. Navíc není možné vlastnické právo omezit nad rámec stanovený zákonem.
5. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm zcela absentuje vypořádání se s argumenty žalobce uvedenými v odvolání. Tento postup žalovaný ani nijak nezastírá. V napadeném rozhodnutí výslovně uvádí, že se dalšími odvolacími námitkami žalobce nezabýval.
6. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že posuzovaná stavba je v rozporu s účelem ochranného pásma vodního zdroje. Podle rozhodnutí vymežujícího ochranné pásmo vodního zdroje se na daném pozemku nesmí budovat jiné objekty než ty, které souvisejí s jímáním a čerpáním vody. Posuzovaná stavba takovou stavbou není.
8. Stanovisko vodoprávního úřadu odpovídá omezením a zákazům pásma hygienické ochrany jímacího území Kněžpole, které byly stanoveny na základě zákonného zmocnění obsaženého v § 19 odst. 4 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (dále též „zákon o vodách z roku 1973“). Podmínky ochranného pásma nestanoví možnost udělování výjimek. Úvahy o potenciálním vlivu stavby žalobce na existující vodní zdroj by směřovaly k nezákonnému obcházení zákazů definovaných rozhodnutím vodoprávního úřadu.
9. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

10. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
11. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
12. Dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [bod IV. A) rozsudku] a dále se věnoval námitce souladu stavby s účelem ochranného pásma [bod IV. B) rozsudku].

IV. A.) Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

14. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti, proto se soud nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž by soud přihlížel i z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
15. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal se všemi argumenty uplatněnými v odvolání.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v odvolání ze dne 5. 1. 2021 namítal, že předmětná stavba není v rozporu s účelem předmětného ochranného pásma a že toto ochranné pásmo považuje za nezákonné. Jak správně uvedl žalovaný, důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti o dodatečné povolení stavby byl rozpor stavby s rozhodnutím o vymezení ochranného pásma, resp. nesouhlasné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 25. 9. 2020. Žalovaný v odvolacím řízení v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu požádal nadřízený orgán o potvrzení nebo změnu předmětného závazného stanoviska. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor stavebního řádu a životního prostředí, oddělení právní a ochrany přírody, posoudilo nesouhlasné závazné stanovisko vodoprávního úřadu a ztotožnilo se s jeho závěry; dne 15. 3. 2021, č. j. KUZL 18451/2021, nesouhlasné stanovisko vodoprávního úřadu potvrdilo. V předmětném potvrzení se nadřízený orgán vedle otázky zákonnosti závazného stanoviska věnoval i námitce nicotnosti rozhodnutí o stanovení ochranného pásma vodního zdroje. Vyjádřil se rovněž k namítanému rozporu stavby s účelem, pro který bylo ochranné pásmo stanoveno. Žalovaný poté odůvodnění potvrzení ze dne 15. 3. 2021 převzal i do napadeného rozhodnutí (viz str. 4 a 5). Námitkou nicotnosti i nezákonnosti vymezení ochranného pásma se tak žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval.
17. Uvádí-li žalobce, že ostatní námitky nebyly vypořádány z důvodu potvrzení nesouhlasného závazného stanoviska, ani v této skutečnosti nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle § 149 odst. 6 správního řádu totiž platí, že *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Postup správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného tak plně odpovídal citovanému ustanovení. Pokud s ohledem na nesouhlasné stanovisko vodoprávního úřadu nebylo možné žádosti o

dodatečné povolení stavby vyhovět, postrádalo jakéhokoli významu zabývat se dalšími argumenty žalobce.

18. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobce řádně zabýval a adekvátně na ně v napadeném rozhodnutí reagoval.
19. Námitka tak není důvodná.

IV. B.) Námitka souladu stavby s účelem ochranného pásma

20. Stěžejní námitkou podané žaloby je, že předmětná stavba není v rozporu s účelem ochranného pásma vodního zdroje Kněžpole.
21. Jak bylo popsáno výše, správní orgány zamítly žádost o dodatečné povolení stavby z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 25. 9. 2020. To bylo odůvodněno rozporem stavby s rozhodnutím Okresního národního výboru v Uherském Hradišti ze dne 27. 12. 1989, č. j. Vod. 2077/89, o stanovení pásem hygienické ochrany, podle něhož není možné v ochranném pásmu 2. stupně umisťovat jiné objekty než ty související s jímáním a čerpáním vody.
22. Stavba zahradního domku nepochybně s jímáním ani čerpáním vody nesouvisí; o tom ani není mezi účastníky řízení sporu.
23. K namítané nicotnosti či nezákonnosti rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany soud odkazuje na rozsudek ze dne 24. 8. 2021, č. j. 64 A 3/2021 - 59, v němž se předmětnými námitkami v rámci přezkumu opatření obecné povahy zabýval a na nějž v podrobnostech odkazuje. Soud v něm dospěl k závěru, že opatření obecné povahy není nicotné (bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc), neodporuje zákonu (je souladné s § 19 odst. 4 zákona o vodách z roku 1973, resp. ve změněné verzi s § 30 odst. 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách) a že k omezení vlastnického práva došlo v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
24. Žalobce v minulosti realizoval svoji stavbu bez příslušného povolení, proto nyní nemůže oprávněně očekávat, že jeho stavba bude dodatečně povolena, přestože nevyhovuje podmínkám ochranného pásma vodního zdroje. Ani pokud by platilo, že žalobcova stavba nijak neohrožuje jakost a kvalitu pitné vody, je nutno respektovat obecnou regulaci obsaženou v rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany, podle níž v ochranném pásmu 2. stupně nelze danou stavbu povolit. Právě v rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany z roku 1989, resp. v jeho změně z roku 2010, je obsažena úvaha vodoprávního úřadu, že s ohledem na veřejný zájem na ochraně kvality a jakosti pitné vody nelze v ochranném pásmu umisťovat jiné stavby než ty, které slouží k jímání a čerpání vody. Rozhodnutí o vymezení pásem hygienické ochrany nepřipouští, aby se v každém individuálním případě posuzovala otázka možného negativního ovlivnění vodního zdroje umisťovanou stavbou. Jak správně poznamenal žalovaný, že zákazů obsažených v předmětném opatření obecné povahy není umožněno ani udělení výjimek. Je-li žalobcova stavba postavena v rozporu s opatřením obecné povahy, které obstálo v incidenčním přezkumu, nelze nijak zohlednit, zda respektuje účel, pro který bylo ochranné pásmo vodního zdroje vymezeno. Závazné stanovisko vodoprávního úřadu i jeho potvrzení z 15. 3. 2021 tak byla vydána v souladu se zákonem.
25. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. srpna 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu